

Kad gaidīju savu otro bērnu, man bija gandrīz trīsdesmit gadu, aizstāvēts ķīmijas zinātņu doktora grāds Francijā, un es sāku domāt par veselību – vispirms par bērnu, tad – savu. Pirmā bērna dzimšana, barošana, kopšana un agrīnā audzināšana lielā mērā bija atbilstoša padomju laika standartiem, lai gan tie bija 90. gadi un Latvija bija atguvusi neatkarību. Bet šī pieredze toreiz, man pašai to nezinot, būvēja labu pamatu, uz kura atsperties vēlāk.

2013. gada janvāra beigās man radās doma par sava bloga veidošanu, un tas patiesi bija drosmīgs lēmums, jo bloga veidošanas tehnisko pusi mācījos, uzreiz darot, bet saturiskā piepildīšana bija atkarīga tikai no manas enerģijas un brīvā laika daudzuma. *Curantur.lv* drīz svinēs savu otro dzimšanas dienu.

Mājaslapas logo *Similia similibus curantur* (vārdu *curantur* lasot izrunā ar “k”) latīņu valodā nozīmē “līdzīgo ārstē ar līdzīgo”. Tas ir pirmais un galvenais likums homeopātijā. Rakstot mājaslapā par homeopātiju, mans mērķis ir padarīt to pieejamāku cilvēkiem, stāstīt par to, dalīties zināšanās, savā un citu cilvēku pieredzē. Manuprāt, homeopācija ir lielisks un dabisks veids, kā atbalstīt sevi ceļā uz atveseļošanu un pēc tam uzturēt veselību.

Cilvēka organismam piemīt iedzimta gudrība tiekies uz līdzsvaru – labsajūtu un veselību, ko medicīnā sauc par homeostāzi. Mums atliek tikai netraucēt, neiejaucieties ar spēcīgām ķīmiskām zālēm katrā mazākās saslimšanas reizē, bet atbalstīt ar dabiskām metodēm, un homeopācija ir viena no šādām iespējām.

Kad viss kļūst tikai sliktāk

Viss sākās pirms vairāk nekā piecpadsmit gadiem, kad ģimenē plānojām otro mazuli. Tieši pateicoties pieredzei pirmajās dzemdībās (tās nebūt nebija traumatiskas), es pilnīgi noteikti zināju, ko un kā negribu nākamajās radībās. Vēl nebiju apbruņojusies ar teoriju, taču mans sievietes instinkts teica priekšā, ka bērna dzimšana var notikt citādi – dabiski, bez stimulēšanas, ka dzemdību laikā var brīvi staigāt, ieklausīties savās sajūtās...

Meitīņa piedzima Francijā, un toreiz atkāpes no šīs valsts ierastās kārtības bija grūti realizējamas, tāpēc viss neizdevās, kā gribējām, taču notika labi – mazā piedzima klīnikā, ātri un dabiski. Toreiz sapratu pavisam skaidri, ka vienīgais ceļš uz dzemdībām bez medicīniskām

manipulācijām un stresa, tādām, kurās pati varu noteikt, kā man un mazulim vieglāk, ir dzemdības mājās, un šo sapni mums bija laime realizēt sešus gadus vēlāk, sagaidot pasaulē jaunāko dēlu.

Francijā dzīvojām līdz meitas divarpus gadu vecumam. Šajā laikā mazā saņēma visas potes pēc Francijas kalendāra, lai gan jau tad lasīju diskusiju Francijā par B hepatīta potes riskiem (bija 1999. gada nogale) un pamazām sāku par to visu domāt. Drīz redzējām sekas – meita sāka slimot, neskatoties uz to, ka baroju viņu ar krūti gandrīz līdz gada vecumam.

No 6 līdz 12 mēnešu vecumam viņai bija ikmēneša bronhīts, kam ārsts, protams, ieteica antibiotikas, un es tās cītīgi devu. Atmiņā uzplauksnija rozā antibiotiku sīrupi, ko pirms vairākiem gadiem Rīgā devu arī vecākajam bērnam. Jau toreiz redzēju, ka lielas jēgas no tiem nav, taču kritiskais prāts vēl nebija ieslēdzies.

Tā kā milu kārtību, iekopu *Excel* lapu, kurā izveidoju kalendāru, kur atzīmēt antibiotikas, kādas un kad ir dotas. Tikai ar vienu mērķi – lai zinātu, kuras nedot nākamajā reizē, jo tik daudz zināju, ka atkārtot tās pašas antibiotikas uzreiz nedrīkst. Mans apzinīgums toreiz diemžēl bija lielāks par veselo saprātu. Vēlāk šo pašu antibiotiku lapu izmantoju lekcijās kā uzskatāmo materiālu, lai citiem vecākiem rādītu un stāstītu, kā nevajag darīt.

Mana mazā meita dzīvoja no viena antibiotiku kursa līdz nākamajam, turpinājām arī vakcinēt viņu pēc kalendāra. Drīz viņu sāka pieskatīt auklīte, jo man bija jāatgriežas darbā. Atceros, situācija bija tik hroniska, ka pāris reizi uz mājām nāca osteopāts (Francijā to toreiz sauca par kinēziterapeitu), lai ar spēcīgu masāžu drenētu meitīnai elpceļos sakrājušās gļotas. Mazā raudāja, taču toreiz intuitīvi zināju, ka šī procedūra, lai cik nepatīkama, ir daudz dabiskāka un nekaitīgāka par antibiotikām. Meitu intensīvi masēju arī pati. Diemžēl uzlabojuma nebija. Ārsti saprata, ka problēmu nevar atrisināt ar antibiotikām, tāpēc ķērās pie nākamās metodes – atklāja, ka bērnam pietūkušas aizdegunes mandeles (kā lai nebūtu, ja bronhi pilni gļotām, bet elpot vajag), tāpat tās vainīgas pie hroniskā klepus un puņķiem. Mums iedeva nosūtījumu aizdegunes polipu operācijai, ko gada vecumā meitai izgriezā. Ka tam nav jēgas, mana mātes intuīcija teica priekšā, bet es turpināju ļauties sistēmai un joprojām tikai audzēju savu kritiskās domāšanas un lēmumu pieņemšanas muskuli.

Mazā līdz divu gadu vecumam bija saņēmusi 11 antibiotiku kursus, neskaitot pārējās zāles un klepus sīrupus.

Varat minēt trīs reizes, vai adenoīdu izgriešana meitai jāva kļūt veselākai... Mani *Excel* faila pieraksti liecina, ka mazā līdz divu gadu vecumam bija saņēmusi 11 antibiotiku kursus, neskaitot pārējās zāles un klepus sīrupus. Un ar to antibiotiku stāsts nebeidzās.

Vai man jābrīnās par ārstu tuvredzību? Vai viņi tiešām nezināja, ko dara? Bet nebija jau cīta, ko ieteikt. Pat tad, ja medicīnas zinātne šodien prot pārstādīt sirdi, tas nenozīmē, ka tai ir risinājums mazu bērnu slimošanai. Risinājums jāmeklē vecākiem. Un mēs arī meklējam, tikai kādu brīdi vēlāk.

Pareizākais lēmums

Arī meitas trešā ziema, kad atgriezāmies Rīgā, pagāja antibiotiku zimē (7 reizes), līdz viss “loģiski” noslēdzās ar plaušu karsoņa un astmas diagnozi. Lai vecākiem raižu nesamais nebūtu pārāk viegls, paralēli slimoja arī vecākais dēls, un pēc viņa klepus cauri visai ziemai arī dēla diagnoze bija – astma. Te nu es biju – laikam sava izmisuma maksimumā – ar diviem bērniem vienlaikus Bērnu slimnīcā Vienības gatvē, kur mūs tūlīt “uzlika uz inhalatoru protokola” un pareģoja mūžu ar hormonu zālēm kabatā. Vēl tagad atceros, kā skraidīju pa visām Rīgas aptiekām, meklējama ar inhalatoriem lietojamās elpojamās kameras, kas ir savietojamas tieši ar maniem bērniem izrakstīto inhalatoru baloniņu uzgaļiem. It kā slimu bērnu vecākiem ir par maz rūpju, farmācijas kompānijas izveido elpojamās kameras tā, ka tajās var ievietot tikai tās pašas firmas inhalatora baloniņu.

Pietika ar vienu nedēļu zāļu režīmā, lai mēs saprastu, ka tādu dzīvi saviem bērniem nenovēlam. Nojautām, ka esam strupceļā tieši tāpēc, ka līdz šim bijām tik apzinīgi pildījuši katra satiktā ārsta norādījumus un cītīgi devuši bērniem viņu ieteiktās zāles, par vakcinām toreiz pat diskusijas nebija. Bijām ar diviem ļoti pārzāļotiem un ļoti slimiem bērniem, bet ārsti par to neatbildēja, jo katrs rīkojās pēc mācītiem priekšrakstiem. Un šajā smagajā situācijā, būtībā izmisuma dzīti, mēs pagriezām muguru tradicionālajai >